

ἐσθύνοντο μελαγχολικά εἰς τὸν χλιαρὸν ἀέρα τοῦ δειλινού, καὶ μίᾳ συνεφιά ἔντογός ἐχύετο μέσα εἰς τὸ δωμάτιον ἀπὸ τῆς γρίλιες τῶν παραθύρων. Τὰ μάτια τῆς αἰθριάσαντα τώρα κάπως ἀπὸ τὸν αἰφνίδιον σάλον τῆς ψυχῆς τῆς, προσέπεσαν ἤρεμα, ἱκετευτικά παντοῦ, ὡς νὰ ἐζήτει βοήθειαν ἀπὸ τὸ κενόν, ἀπὸ τὴν μεγάλην εἰκόνα τοῦ παιδιοῦ τῆς, ποῦ ἐκρέμετο ἐκεῖ ἀντίκρου, καὶ τὴν ἠτένιζε μὲ κάποιαν μαλακὴν θωπείαν ἀπὸ τὰ ἐκφραστικά τοῦ μάτια, μὲ μίαν ἀπέραν-

τον καλωσύνην, ποῦ ἔλαμπε ὡς φωτостреφάνη τριγύρω εἰς τὴν λευκοτάτην μορφήν του.

Τὰ κουρασμένα βλέφαρά τῆς, τὰ ὁποῖα μετὰ κόπου ἐκράτει ἀνοικτά, ἐσφάλησαν τὰ μάτια τῆς, καὶ ἀπεκοιμήθη μετ' ὀλίγον παραδιδόμενη εἰς ἑαυτήν, ἐν ᾧ τὰ χεῖλη τῆς ἐψιθύριζαν ἀκόμη — τίς οἶδε — ποῖαν μυστικὴν προσευχὴν διὰ τὸ σπαρχτικὸν μήνυμα τῆς χαμένης τῆς ἀγάπης!...

ΤΑΚΗΣ ΚΟΝΟΡΘΟΣ

Οἱ ΣΥΝΕΡΓΑΤΑΙ ΜΑΣ

ΤΙΜ. ΑΜΠΕΛΑΣ